

Πεντηκοστάριον
Χαρμόσουνον
Τὸ Ταξίδι Συνεχίζεται
μέσα στὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως
πρὸς τὴν Δόξα τῶν Ἑσχάτων

■ † Κυριακὴ τοῦ Παραλύτου

Ὁ συνειδητὸς καὶ ὁ ἀνόητος ἄνθρωπος
πρὸ τοῦ πόνου*

Μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ὑπομένει ὅλα τὰ λυπηρὰ αὐτῆς τῆς ζωῆς με καρτερία καὶ ἐλπίδα στὸν Θεὸ. Γι' αὐτὸν ἡ κάθε ἡμέρα θὰ εἶναι μίνας στὸν Οὐρανό, ἐνῶ στὸν ἄπιστο θὰ μοιάζει με χρόνο ὀλόκληρο. Γιατί ὁ ἄπιστος χαίρεται μόνο, ὅταν δὲν ὑποφέρει· καὶ ὅταν ὑποφέρει, τὸ κάνει χωρὶς ὑπομονὴ καὶ ἐλπίδα στὸν Θεὸ καὶ δυσανασχετεῖ.

Μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν γογγύζει, ὅταν ὑποφέρει, ἀλλ' ἐξετάζει τὶς αἰτίες με ὑπομονὴ καὶ ἐλπίδα στὸν Θεό.

Ποῦ θὰ βρεῖ τὶς αἰτίες ποὺ τὸν κάνουν νὰ ὑποφέρει αὐτὸς ποὺ πάσχει; **Θ**ὰ τὶς βρεῖ εἴτε μέσα του εἴτε στοὺς γονεῖς του καὶ στοὺς γείτονές του. **Ὁ** βασιλιᾶς Δαβὶδ ὑπέφερε γιὰ τὶς δικές του ἁμαρτίες. **Ὁ** Ροβοὰμ γιὰ τὶς ἁμαρτίες τοῦ πατέρα του, τοῦ βασιλιᾶ Σολομῶντα. **Οἱ** Προφῆτες ὑπέφεραν γιὰ τὶς ἁμαρτίες τῶν συμπατριωτῶν τους.

Ἄν αὐτὸς ποὺ πάσχει ἔψαχνε διεξοδικότερα καὶ βαθύτερα τὶς αἰτίες τῶν βασάνων του, ποῦ θὰ τὶς ἔβρισκε;

Σίγουρα θὰ τὶς συναντοῦσε στὴν ὀλιγοπιστία του πρὸς τὸν Θεὸ ἢ σὲ κάποιο σκοτεινὸ καὶ κακὸ πνεῦμα, σ' ἓνα μαῦρο σκοτάδι χωρὶς φῶς ἢ στὴν στοργικὴ καὶ θεραπευτικὴ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ.

Ἐδῶ θὰ βρεῖ τὶς αἰτίες ποὺ τὸν κάνουν νὰ ὑποφέρει ἐκεῖνος ποὺ ψάχνει διεξοδικότερα

καὶ βαθύτερα. Ὁ Ἀδάμ καὶ ἡ Εὐὰ ὑπέφεραν ἀπὸ τὴν ὀλιγοπιστία τους στὸν Θεό· ὁ δίκαιος Ἰὼβ ἀπὸ τὸ σκοτεινὸ καὶ κακὸ πνεῦμα τῆς πονηρίας· ὁ τυφλὸς νέος ἄνθρωπος, ποὺ ὁ Χριστὸς ἄνοιξε τὰ μάτια του, γιὰ τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ καὶ γιὰ τὴν δική του αἰώνια ἀνταπόδοση.

Ὁ συνειδητὸς ἄνθρωπος εἶναι λογικὸ νὰ ἀναζητήσῃ τις αἰτίες ποὺ τὸν βασανίζουν μέσα του, ἐνῶ ὁ ἀνόητος κατηγορεῖ πάντα τοὺς ἄλλους.

Ὁ συνειδητὸς ἄνθρωπος θυμᾶται ὅλες τις ἁμαρτίες ποὺ ἔκανε ἀπὸ παιδί. Τὶς θυμᾶται μὲ φόβο Θεοῦ καὶ περιμένει νὰ πληρώσει γι' αὐτές. Ἔτσι, ὅταν τὸν βροῦν βάσανα, εἴτε αὐτὰ προέρχονται ἀπὸ τοὺς φίλους ἢ τοὺς ἐχθρούς του, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἢ ἀπὸ τὰ πονηρὰ πνεύματα, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ γνωρίσει τις αἰτίες, γιὰ τὴν ἀναζητεῖ μέσα του.

Ὁ ἀνόητος ἄνθρωπος ὅμως εἶναι ἐπιλήσιμων, ξεχνᾷ ὅλες τις ἀδικίες του. Καὶ ὅταν συναντήσῃ δυσκολίες, ὀργίζεται πολὺ καὶ ρωτᾷ μὲ κατάπληξη: Γιατί ἐγὼ νὰ ἔχω πονοκέφαλο, γιατί ἐγὼ νὰ χάνω ὅλα τὰ λεφτά μου, γιατί τὰ δικά μου παιδιά νὰ πεθαίνουν; Καὶ μὲ τὴν ἀνοησία καὶ τὸ μένος ποὺ τὸν δέρνουν, δαχτυλοδείχνει κάθε ὑπαρξὴ στὴν γῆ ἢ στὸν οὐρανό. Ὅλοι τοὺς εἶναι ὑπεύθυνοι γιὰ τὰ βάσανά του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἑαυτό του – τὸν μόνο πραγματικὰ ὑπεύθυνο.

* * *

Μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐπωφελεῖται ἀπ' ὅλα τὰ βάσανά του, γνωρίζοντας πὼς ὅλ' αὐτὰ τὰ ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς μὲ τὴν Ἀγάπη Του γιὰ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὴν δική του ὠφέλεια. Μὲ τὸ Ἔλεός Του ὁ Θεὸς ἐπιτρέπει νὰ ἐπισκεφτοῦν τὸν ἄνθρωπο βάσανα γιὰ τις ἁμαρτίες του. Μὲ τὸ Ἔλεός Του τὸ κάνει αὐτό, ὄχι μὲ τὴν δικαιοσύνη Του. Ἄν ἐνεργοῦσε μὲ τὴν δικαιοσύνη Του, τότε κάθε ἁμαρτία ἀναπόφευκτα θὰ ἔφερνε θάνατο, ὅπως λέει καὶ ὁ ἀπόστολος: *«Ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκύει θάνατον»* (Ἰακ. α' 15). Καὶ ὁ Θεὸς ἀντὶ γιὰ θάνατο χαρίζει θεραπεία μέσα ἀπὸ τὰ βάσανα. Τὰ βάσανα εἶναι ὁ τρόπος ποὺ χρησιμοποιοῖ ὁ Θεὸς γιὰ νὰ θεραπεύσῃ τὴν λέπρα τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου.

Μόνο ὁ ἀνόητος ἄνθρωπος σκέφτεται πὼς τὰ βάσανα εἶναι κακό. Ὁ συνειδητὸς ἄνθρωπος γνωρίζει πὼς τὰ βάσανα δὲν εἶναι κάτι κακό, ἀλλὰ ἡ φανέρωση τοῦ κακοῦ, ἢ θεραπεία του. Πραγματικὸ κακό γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἶναι μόνο ἡ ἁμαρτία. Ἐκτὸς ἁμαρτίας δὲν ὑπάρχει τίποτα κακό. Ὅλα τὰ ἄλλα ποὺ οἱ ἄνθρωποι ἀποκαλοῦν κακὰ δὲν εἶναι τίποτε

ἄλλο, παρὰ τὸ πικρὸ φάρμακο ποὺ θεραπεύει τὸ κακὸ. Ὅσο πιὸ ἄρρωστος πνευματικὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος, τόσο πικρότερο εἶναι τὸ φάρμακο ποὺ τοῦ δίνει ὁ Γιατρός.

Μερικὲς φορὲς ὁ ἄρρωστος νομίζει πὼς τὸ φάρμακο εἶναι χειρότερο καὶ πιὸ πικρὸ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ἀρρώστια. Τὸ ἴδιο γίνεται καὶ μὲ τὸν ἁμαρτωλό. Τὰ βάσανα εἶναι βαρύτερα καὶ πιὸ πικρὰ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ποὺ ἔκανε. Αὐτὸ ὅμως εἶναι ἀπάτη, μιὰ πολὺ μεγάλη αὐταπάτη. Δὲν ὑπάρχει στὸν κόσμο βάσανο τόσο σκληρὸ καὶ τόσο ὀλέθριο ὅσο ἡ ἁμαρτία.

Ὅλα τὰ βάσανα ποὺ ὑποφέρουν ἄνθρωποι καὶ λαοὶ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ ἡ πλούσια θεραπεία ποὺ παρέχει σὲ ἀνθρώπους καὶ ἔθνη τὸ Ἔλεος τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ τοὺς σώσει ἀπὸ τὸν αἰώνιο θάνατο. Κάθε ἁμαρτία, ἐπομένως, ὅσο μικρὴ καὶ ἂν εἶναι, ἀναπόφευκτα τὴν ἀκολουθεῖ θάνατος, ἂν τὸ Ἔλεος τοῦ Θεοῦ δὲν ἐπιτρέψει τὴν ἐπίσκεψη τῆς ἀρρώστιας, γιὰ νὰ συνεφέρει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν μέθη τῆς ἁμαρτίας. Γιατὶ ἡ θεραπεία ποὺ ἀκολουθεῖ τὸν πειρασμό, προέρχεται ἀπὸ τὴν εὐεργετικὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου καὶ Ζωοποιοῦ Πνεύματος.

* * *

Ἴσως ἰσχυριστεῖς: «Ὁ ἄνθρωπος φοβᾶται τὰ βάσανα ἐπειδὴ φοβᾶται τὸν θάνατο. Μποροῦν τὰ βάσανα νὰ ἀπομακρύνουν τὸ θάνατο;». Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ ὀδηγεῖ τὸ σῶμα στὸν θάνατο; Ἡ ἀρρώστια ἢ τὸ φάρμακο; Σίγουρα ἡ ἀρρώστια, ὄχι τὸ φάρμακο. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο λοιπόν, δὲν εἶναι τὰ βάσανα ποὺ ὀδηγοῦν τὴν ψυχὴ στὸ θάνατο, ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία, ποὺ φέρνει τὴν ἀρρώστια στὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν θάνατο στὴν ψυχὴ. Ἡ ἁμαρτία εἶναι ὁ σπόρος τοῦ θανάτου, ἓνας φριχτὸς σπόρος, ποὺ ἂν δὲν ξεριζωθεῖ ἔγκαιρα μὲ τὰ βάσανα καὶ δὲν καεῖ μὲ τὸ πῦρ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, θὰ ἀναπτυχθεῖ καὶ θὰ καλύψει ὀλόκληρη τὴν ψυχὴ καὶ θὰ τὴν κάνει δοχεῖο θανάτου, ὄχι ζωῆς.

Εἶναι σαφὲς λοιπόν, πὼς τὸν πόνο πρέπει νὰ τὸν ἀντιμετωπίσεις μὲ ὑπομονὴ καὶ ἐλπίδα στὸν Θεό, μὲ εὐχαριστία, μὲ χαρὰ. «Ὅσας ἔδειξάς μοι θλίψεις πολλὰς καὶ κακὰς, λέει ὁ προφήτης Δαβὶδ στὸν Θεό, καὶ ἐπιστρέψας ἐξωποιοῖσάς με, καὶ ἐκ τῶν ἀβύσσων τῆς γῆς πάλιν ἀνήγαγές με... ψαλῶ Σοι ἐν κιθάρα, ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ, ἀγαλλιᾶσονται τὰ χεῖλη μου, ὅταν ψάλω Σοι, καὶ ἡ ψυχὴ μου, ἦν ἐλυτρώσω» (Ψαλμ. σ' 20-23).

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος συμβουλεύει τοὺς πιστοὺς: «**Ἄ**λλὰ καθὼ κοινωνεῖτε τοῖς τοῦ Χριστοῦ παθήμασι, χαίρετε» (Α΄ Πέτρο. δ΄ 13). **Α**ὐτὸ σημαίνει, πὼς πρέπει νὰ χαιρόμαστε συνειδητά, ταπεινά, μὲ ὑπομονὴ καὶ πραότιτα. **Κ**αὶ αὐτὸ γιὰ τὴν κάθαρση τῶν ἁμαρτιῶν μας, γιὰ Καινὴ Ζωή, γιὰ νὰ κατοικήσει μέσα καὶ γύρω μας ὁ Χριστός. Ὅταν ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος πέθαινε στὴν ἐξορία, βασανισμένος καὶ περιφρονημένος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, τὰ τελευταῖα λόγια ποὺ φέλιξε, ἦταν: «**Δ**όξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν».

(*) Ἁγίου Νκολάου Βελμίροβιτς, Ἀναστάσεως Ἡμέρα, σελ. 83-87, μετάφρ.-ἐπιμέλ. Πέτρου Μπότση, Ἀθήνα, 2011. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.